

Întrebările preliminare

Dreptul de liberă circulație și de ședere conferit unui cetățean al Uniunii prin articolele 20 și 21 TFUE se opune unui sistem de reglementare din dreptul național, în temeiul căruia cetățenii germani cu domiciliul permanent în afara Republicii Federale Germania pot beneficia de un ajutor pentru formare pentru a frecventa o instituție de formare situată într-un stat membru al Uniunii Europene doar dacă instituția de formare se află fie în țara domiciliului permanent, fie într-un stat vecin al acestei țări și dacă împrejurări specifice ale cazului individual justifică acordarea ajutorului?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 4 iunie 2012 — A. Adil/Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

(Cauza C-278/12)

(2012/C 287/30)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: A. Adil

Pârât: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel

Întrebările preliminare

1. Articolul 21 din Codul frontierei Schengen ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că se opune exercitării unei competențe naționale, precum cea acordată prin articolul 50 din Vreemdelingenwet 2000 și reglementată în detaliu la articolul 4.17a din Vreemdelingenbesluit 2000, care permite efectuarea de verificări ale persoanelor în zonele din spatele frontierei interne în vederea verificării aspectului dacă sunt îndeplinite condițiile aplicabile în statul membru privind o ședere legală?
2. a) Articolul 21 din Codul frontierei Schengen se opune verificărilor naționale, precum cele prevăzute la articolul 50 din Vreemdelingenwet 2000, care se efectuează în baza informațiilor generale și datelor empirice privind șederea ilegală a persoanelor în locul în care se va desfășura verificarea, astfel cum s-a stabilit la articolul 4.17a alineatul 2 din Vreemdelingenbesluit 2000, sau, în cazul efectuării unor astfel de verificări, trebuie să existe indicii concrete că o persoană se află ilegal în statul membru respectiv?
- b) Articolul 21 din Codul frontierei Schengen se opune unei astfel de verificări, dacă aceasta se efectuează pentru a obține informațiile generale și valorile empirice referitoare la o ședere ilegală, menționate la litera (a), și dacă acest lucru se desfășoară într-o măsură limitată?

3. Articolul 21 din Codul frontierei Schengen trebuie interpretat în sensul că prin limitarea competenței de verificare în modul stabilit printr-o reglementare legală, precum articolul 4.17a din Vreemdelingenbesluit 2000, se garantează în mod suficient faptul că o verificare nu poate avea în realitate efectul unei verificări la trecerea frontierei, interzisă în temeiul articolului 21 din Codul frontierei Schengen?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierei de către persoane (Codul frontierei Schengen) (JO L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 5).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Bundesfinanzhof (Germania) la 20 iunie 2012 — Finanzamt Düsseldorf-Mitte/Ibero Tours GmbH

(Cauza C-300/12)

(2012/C 287/31)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bundesfinanzhof

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Finanzamt Düsseldorf-Mitte

Pârâtă: Ibero Tours GmbH

Întrebările preliminare

1. Conform principiilor stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea din 24 octombrie 1996, Elida Gibbs (C-317/94, Rec., p. I-5339), reducerea bazei de impozitare în cadrul unui lanț de distribuție intervine și în cazul în care un intermediar (în speță o agenție de turism) rambursează clientului (în speță un turist) unei prestații pe care o intermediază (în speță prestația tur-operatorului furnizată turiștilor) o parte din prețul acestei prestații?
2. În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: Principiile stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în Hotărârea Elida Gibbs (Rec., p. I-5339) se aplică și în cazul în care numai prestația tur-operatorului care a fost intermediată este supusă regimului special prevăzut la articolul 26 din A șasea directivă a Consiliului din 17 mai 1977 — Directiva 77/388/CEE ⁽¹⁾ privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri, iar nu și serviciul de intermediere al agenției de turism?